

(המשך מעמוד 11)

שתי ידיו, עומד בכל שניה לצנוח על הר' מדרכה. דקות ספורות לפני כן, יצאה מוגייה נגייר עולה מעיראק, מדירה כדי לסיים את גניות השבת בתנות הסמוכה. היא הש' אירה את דלת הדירה פתוחה, ראתה את שני בניה, מרסל בן החמש ורוני בן הארבע, משחקים בחצר. לאחר שזעבה את הבית וירדה במדרגות, עלה רוני הביתה כדי לקחת משהו. הוא פתח את הדלת, נכנס פנימה וסגרה אחריו. כאשר חזר היתה הדלת כבר נעולה במעולו הייל.

רצון המשחק גבר בו כל כך, עד כי סר למרסל המסבח הפונה למדרכה הפנימית של הבית, עבר כשתי רגליו את המעקה, וכשנכחו לפתע כי הגובה רב מדי, היה כבר מאוחר. רוני עוד הספיק להחזיק בקצה אצבעותיו את המעקה הצבה הרגיש שכוחו חיו הלכים וכלים.

בשניות הספורות האלה התאסף קהל שלא ידע בדיוק מה לעשות. האם שהפיעה עם סל המזונות בידה, השליכה אותו ארצה, הלהה בעקצת בקולי קולות, הולמת באגרו' פיה על חזה. השכנה בקומה השניה השקיפה ברעד מעליה, הושיטה את זרועותיה, כאילו היה באפשרותה לתפוס את הילד. אולם מכל המשקפים לא היה איש שיעשה משהו ממשי. הצעקות שהפליטו ביחד עם יבבות האם, לא עזרו במאומה לרוני, שעמד להתרכך בכל שניה.

הפקודה: "קפוז!" אולם כמו בסרט הוליבודי הופיע הגואל בדיוק ברגע הנכון. הוא היה גם בעל תכונות גופניות אידיאליות. יוסף פניץ, בעל בית חרושת לציקה ברל אביב, נמוך קומה, שרירי שמשקלו עבר בימים אלה את מאת הקילו, "לקח את הנני" ימים לידים. הוא פזר את הצופים הנפי חרים, הושיט את שתי ורועותיו האוירות, הרים את ראשו, מדד את מקומו המדויק, אחר פקד על רוני: "קפוז".

האם התעלפה, הקלה הפנה את ראשו. אך רוני היה כבר צמוד היטב לורעות מצילו, יצא בריא ושלם, ללא שריטה, מהסכנה הג' דולה שזה עתה עמד בה ללא כל סיכוי להינצל.

האם חיכה את חיוכה הראשון, הקהל הפליט אנה גדולה. אחר החלו השכנים ביוכיח והטחת אשמות. העיר אחד מהם: "איך עוזבים ילד קטן כזה לבדו במרפסת?". פניץ (40), שביקר בדרך מקרה את בתו הנשואה ואת נכדו, לעג ליוכיחי הסרק, הפ'

יתר השנים היו האחים זכי וקמל חבאב, גם הם קבצנים לפי נטיותיהם ומקצועם. משולש זה לא היה מוצלח ביותר. לא עבר יום מבלי שיפרוץ בין השנים והאחד ריב סוער. הם סירבו לראות בגולו שיתף שוהיזכויות לחדר, ביחוד לנוכח העובדה ש' הוא היה כופר נוצרי, בעוד שהשנים נודעו באדיקות המוסלמית. הוויכוחים הדתיים ש' התנהלו בעיקר בעזרת קללות מזהירות עסי' סיות, היו מסתיימים בדרך כלל בכך, שגילו היה מבלה את לילו ברחוב.

החרש' ראה. באותה חצר התגורר גם נגר השרא'ים. לעתים קרובות שימש בתפקיד מתווך שתקני בין הנצים. כשיצא בוקר אחד מביתו ראה את התי' מזהה הרגילה: גולו שכב בחוץ כשעיניו עצומות. רק פרט אחד היה שונה מתמיד: הוא שכב בחוץ שלולית של דם. הנגר הועיק את השכנים, ביקש מהם לך רוא למשטרה. שני האחים נאסרו כעבור זמן קצר בבית'קה. טענו להגנתם כי באותו לילה לא היו בבית כלל, ישנו במקום אחר.

ריחה ש' האמת. מבסיס האימונים לכלבים הועזקו סמל ומגואל גוימן וידידו הקרוב, הכלב דגון. הכלב הובא למקום במ' כוגית משטרה סגורה, שם הוגש לאפו בקבוק מגואל בדם, שכפי המשוער היכה בו הרוצח על ראש הקרבן. לאחר מכן לא היה כל צורך לעשות מאומה, מלבד לעקוב אחרי ה' כלב הפיקח, חום'העיניים ושחור'הגב, שהלך, כמו הגורל, בעקבות הרוצחים.

הוא ריחח עקבות טריים, שהיו על הקר' קע, ופנה לדלת סגורה, המובילה למשכנו של הנגר, שהרים ראשו את גופת הנרצח. לאחר מכן הוחזר למקום הגופה, פחה בפסע דרך סימטאותיה הצרות של יפה, הגיע ל' קבר עגימי, המקום בו ישנו שני הקבצנים. אחרי שברחו מחדרם, על גל סמרטוטים. מ' שכ פנה אל בית הקפה, לא שעה אל הריחות המגרים של הששליק והקבאב, הגיע למקום בו ישבו השנים בשעת היאסרם, נתן למאמנו את הסימן הסודי המוסכם שדרכו הגיעה ל' קיצה.

בו בזמן הועברה גוייתו של הקבצן ל' הרוג אל חדר המתים. חדר המריבה נשאר ריק.

הווי

שעות נוספות

ברחובות פנהה החברא קדישא להנהלת

קופץ רוני נגייר, מצילו יוסף פניץ (שמאל) ואביו התכונות הגופניות היו אידיאליות

ליט בתנועת'ביטול: "כספטיים. אם לא הייתי סבא נאמן, מי יודע לתוך איזה ידים היה נופל רוני".

פשעים

החדר נשאר ריק

אוסמן איבן פרים גולו היה בעל מקצוע לא מכובד ביותר, אך לפחות מכניס: קב' צנות. על ידי עבודת שצית נוספות הצליח לקבץ את הסכום הנדרש לדמי'פתח. תמ' רת חלקו בחדר בבית נושן העומד באחת מסמטאות יפו, אליו נכנס כדויר שלישי.

מספר חוק

בכנסת נאם ח"כ מפ"ם חנן רובין בלהט רב נגד המספרים שהביא ח"כ מפא"י ישראל גורי, יושבראש ועדת הכספים כהסברה ל' חוק המקדמה. הבחין רק במאוחר כי גורי ציטט בטעות את המספרים מתוך ההצעה האלטרנטיבית של מפ"ם עצמה.

הוליבוד

נהי ובכי תמרורים

ההליבוד כיום מזכירה את ספור המעשה על אודות שני סוחרים שנפגשו. שאל הרא' שון את חברו: "איך העסקים?". "איום ונורא," באה התשובה, "אני מפ' סיד מבלי הרף."

"אם כך," הקשה הראשון, "מדוע אינך סוגר את החנות?". "לסגור את החנות? השתגעתי? וממה את' פרנס?"

בעוד אילי הסרטים מתריעים כי הוליבוד שוקעת, תובעים מאת הממשלה האמריקאית

שחקנית ג'ינה לוזובריגידה מנחשת העתידות היתה היעודה

לבטל את מס השעשועים הכבד * שהוטל עליהם בעת המלחמה כ... צעד זמני, אחרת ייאלצו להיכנס לאויב הנורא: הטלביזיה, באו פנקסי התשבניות שלהם להוכיח כי ה' מצב אינו הולם את התאורים השחורים ש' להם

הכנסות חברות הסרטים משוקי חוץ לארץ הגיעו בשנה שעברה ל-150 מיליון דולאר, שיא חדש. אכן, הוליבוד עדיין נאבכת עם ממשלות רבות כדי להוציא את הכסף הזה בדולארים, מאבק שלא תמיד הוא מוכ' תר הצלחה (ראה להלן) אולם הסכמים עם מדינות כמו יפן, ברזיל, גרמניה, לפיו יקבלו האולפנים לא רק את שכרם במשך השנה, אלא אף חובות ישנים במטבע קשה, מעידים שאין המצב חמור גם בשטת זה.

עמה, כאשר נעשים נסיונות כה רבים וכה יקרים בשטח התלת'מדי, כל פרוטה חשובה בהוליבוד, והכסף מחוץ לארץ ברוך שבעתיים.

ישראל

עקשנות ונוצח

כאשר הודיעה ממשלת ישראל לחברות ה' סרטים האמריקאיות על שינויים בתעריפי ה' מכס, לפיהם ייגבו מן הסרטים האמריקאים סכומים גדולים מתמיד, החליטו אנשי הוליו' בוד כי מוטב להם שישראל לא תראה סרטים אמר'קאים חדשים משייכנעו לדרישות המ' שלה.

כל מאמצי התייחן עלו בתוהו. שום צד לא גילה נטייה לוותר. בינתיים הוסיפו לבוא ארצה סרטים הוליבודיים חדשים, נשאר ב' בית'המכס, הסרט האירופי כבש את בדי ה' ארץ, אבל הכנסות הממשלה מן הסרטים (מכס ומס שעשועים) ירדו פלאים.

לאחר חדשים של קפאון ולאחר שמלאי הסרטים האמריקאים אול, עדיין נראה כי אין בדעת הממשלה לוותר. הסיבה: היא מקוה כי משרד החוץ האמריקאי בושינגטון ילחץ על אנשי הוליבוד, יביאם לוותר. אחרת, ייעלמו הסרטים האמריקאים מן האופק הישר' ראלי כליל. במצב כזה אין הסטייט דיפר' טחנט מעוניין.

* לפי המושגים האמריקאים, אבל קטן ביותר — 25% — בהשוואה למס השעשועים בישראל

סרטים

המלחמה היא שעשוע

שד משחת הוא סרט קליל ומבדח, ש' אילמלי התגנבו לתוכו כמה סממנים הוליו' בוויים קלוקלים היה יכול להצטרף למיטב המסורת הצרפתית, למרות תכנו המפוקפק. הבמאי כריסטיאן (יצורים חמודים) זיאק מציג בפנינו את מלחמת שבע השנים, בין צרפת לאנגליה, כשורה ארוכה של הרפתקאות מקסימות העוברות על פאנפאן לה'טולפ (ג'ראר פיליפ). מתחת לחופה הוא בורח אל הגיוס, דוהר כמעט במשך שעתיים רצופות על גבי סוסים, נוסח המערב הפרוע, כשהוא מנופף כל אותו זמן בסף' במקום באקדה. בהפסקות הקצרות הוא מוצא פנאי לנשק 3 פעמים ל'3 נשים: המרקוזה מאדאם דה' פומפאדור, בת המלך לואי 15' ונערת הגדוד מנחשת'העתידות (ג'ינה לוזובריגידה), בת הסמל'הגייס, אשר כפי שמתברר היא היא ה' יעודה לו.

במקרה, לא רופא. ג'ראר פיליפ רצה להיות רופא, לצאת לשרות במושבות הצרפ' תיות באזורים הסרופיים, לספל בילידים. 'אר' למ — הדבר היה בשנת 1941, בעיר קאן, בדרום צרפת — שנים מתבריו היו קלוד דופן, שחקן, ומארק אלג'רה, במאי. הם השפיעו על ג'ראר שינסה את כוחו על הקרשים. העלם חום השער ועדין הפנים ניאות, לאחר הפצרות רבות, הצטרף ללהקה נודדת, עבר אתה על פני דרום צרפת כולו. בינתיים החל רוכש, בשקידה ובחריצות, את יסודות המ' תק, הצטרף לכיתת מתקדמים באולפנו של המורה ז'אן וואל.

ב'1943, בעיצומו של הכיבוש הגרמני, ה' גיע פיליפ לפאריס, קיבל מיד תפקיד חשוב במחזהו התנכי של ז'ן (המשוגעת משאיו) ז'יורדו; סודס ועמורה. תפקיד זה משך אליו את עיני המפיקים, שנתנו לו את התפקיד ה' מרכזי בסרט 'אידו', לפי דוסטויבסקי.

לא מן הקלות. כאן נתגלה פיליפ כא' חד מטובי השחקנים הצעירים בצרפת. משח' קו היה פשוט, עדין, רב גווני, משכנע לחלו' טין, אף על פי שהדמות אשר גילם, זו של אציל רוסי מטורף במקצת, לא היתה כלל מן הקלות. תפקידו הבא, בשטן הבשרים, בו היה הגימניסט השוקע במשחק אהבהבים עם אשה הנשואה לחייל, אישר את העובדה כי פיליפ שחקן גדול, זיכה אותו בפרס, ב' פסטיבל קאן.

בדימה למרבית השחקנים האחרים בצרפת (ובניגוד למרבית שחקני הוליבוד) פיליפ אי' נו מתמחה אך ורק בסרטים, מרבה להופיע בתיאטרונים, ביחוד במחזות קלאסיים. לאח' רונה שיתח, בתיאטרון הלאומי העממי החדש שהוקם בצרפת, במחזותיהם של ראסין ו' קורניי, אבל לעולם הרחב ידוע פיליפ בעי' קר כשחקן קולנוע.

המשפחה היהודית

בולוי הוא סרט המבוסס על דמות החביבה על המאזינים והצופים של תכניות הרדיו ב' ארצות'הברית. זוהי עקרת בית יהודית (גבר' טרוד ברג), שופעת מרץ וטובת'לב, המטפ' לת, כדרך עקרות הבית היהודיות מאז ומ' תמיד, ביד גבוהה בכל הבעיות המשפחתיות: היא מוצאת תנים לעלמות שסכנת בדידות מרחפת עליהן, היא משוכת כלה נאה לרוחק הזקן, היא פוטרת את בעלה השלומיאל מכל צרותיו הכספיות, היא דואגת לסידור ילדיה.

האמריקאים עם של רגשנים וילדים מבוג' רים, הכרוכים עד זיקנה בזכר סינורה של אמא, קבלו בהתלהבות את מולי, היו חסידי תכניותיה האחריות משך שנים רבות. בסרט, לא איבדה האשה היהודיה מאומה מתכונת' חיה, עודנה מסלקת במרץ רב לעליצות הצ' פים את כל האסונות המשפחתיים הקטנים.

בקצה

משפט פרוידין. היציקוק לא חדש ביותר, מצטיין יותר בכמה חידושים טכניים מאשר בעליה מותחת. וואלי, לואי ז'ורדאן, צ'ארלס לוטון.

מלון פאלאס. בית מלון גדול כפי שהוא נראה מאגף המשרתים. סרט שוויצ'י.

